

Nr 300.

Av herr **Olovson** i Västerås, om viss ändring i lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

I lagen om försäkring för olycksfall i arbete stadgas bland annat, att till den skadade skall utgivas ersättning för erforderlig läkarvård jämte läkemedel och andra till arbetsförmågans höjande eller eljest till lindrande av menliga följder av olycksfallet nödiga särskilda hjälpmedel, såsom kryckor, enklare konstgjorda lemmar, glasögon och dylikt. I kostnaderna för läkarvård och nödiga hjälpmedel inräknas kostnaderna för den skadades resor till och från läkare eller anstalt. Däremot kan ersättning icke erhållas för sådana kostnader, som äro förenade med att den skadade är oförmögen att på egen hand reda sig under resorna och därför måste åtföljas av vårdare.

En skadad, som måste ha vårdare eller hjälpare med sig på sina resor till och från läkare eller anstalt, kommer sålunda i en långt sämre ställning än andra. Detta kan belysas med ett under senare tiden inträffat fall. En 12-årig gosse, som under skolfrierna sommaren 1943 deltog i skördearbetet på en gård i Västmanland, råkade komma framför slättermaskinen och fick ena foten avklippt. Sedan han blivit utskriven från lasarettet och repat sig efter den svåra olyckan fick han företaga flera resor till vanförestalten i Stockholm för att erhålla en konstgjord fot. Han kunde givetvis icke resa på egen hand utan måste åtföljas av vårdare. Fadern fick taga ledigt från arbetet för att stödja och i övrigt hjälpa sin son på dessa resor. Varje ledig dag betydde att en daglön förlorades. Till denna förlust kommo så de direkta utgifterna för faderns resor. Sammanlagt blev det en utgift på omkring 400 kronor.

De merkostnader för läkarvård och för anskaffande av protes, som uppkomma därigenom att den skadade under sina resor måste åtföljas av vårdare, drabba ju särskilt hårt de avlägset boende. Om den skadade i det här berörda fallet varit hemmahörande i Stockholm, hade ju dessa merkostnader blivit obetydliga. Nu blevo de synnerligen kännbara. Det torde väl icke kunna bestridas, att här föreligger ett missförhållande som bör rättas. I kostnaderna för läkarvård och erforderliga särskilda hjälpmedel böra ingå alla verkliga kostnader, alltså även kostnaderna för vårdare eller hjälpare under resor, när den skadade icke kan reda sig på egen hand.

Med stöd av vad jag sålunda anfört tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag till sådan ändring av lagen om försäkring för olycksfall i arbete, att den skadade erhåller ersättning för sådana kostnader, som uppkomma därigenom att han måste åtföljas av vårdare under resor från och till läkare eller anstalt.

Stockholm den 21 januari 1945.

Emil Olovson
i Västerås.